

(Nastavak sa pete strane)

ni interesantnijim. U mladoj našoj prozi pretstavlja jedno od najznačajnijih imena. Piše darovito, lako napreduje, mnogo radi.

Antonije Isaković se pojavio relativno kasno za svoje godine. „Veliku decu“ je štampao 1953 godine u svojoj tridesetoj godini. To je iz Narodnooslobodilačkog rata najbolja zbirka pripovedaka, vrlo ozbiljno se pretstavila kod naše kritike i publike i koji su je ocenili vrlo dobro. Posle toga je njegova aktivnost prestala i više se ne pojavljuje. Treba sačekati i videti da li će prvu metu domašiti, premašiti ili podbaciti.

Miroslav Antić, pesnik (ne znam ga u potpunosti, znam dve njegove zbirke) koji se pretstavio vrlo lepim smislom za stih, vrlo je brzo uleteo u vode jesenjinštine koja, nesumnjivo karakteriše njegove prve stihove, docnije čini napore na izadje iz tih voda, ali samo delimično ima uspeha u tome. Danas se on pretstavlja kao pesnik od mogućnosti kome će trebati još dosta znajna, rafinmana i rada da te svoje literarne mogućnosti iskoristi.

MIODRAG TODOROVIC: Recite nam još nešto o stvaranju Miodraga Bula-tovića.

BORISLAV MIHAJLOVIĆ: To je pretstvanik najmladje generacije. Začudo je Crnogorac, ma da nema nikakvih dodirnih tačaka sa epskim ambijentnom za koji su inače svi Crnogorci vezani. Pisac za čiju sam literaturu smatrao u početku da je vrlo afektirana. Posle sam shvatio da je to nastrana ali spontana literatura. Pisac koji je ozbiljno darovit i piše sa jednom čudnom mešavinom, ako već moram da odredim kakvom, negde između Kafke i Foknera. Sa Foknerodom nastrojenošću ka strasnom i sa razvijenom Kafkinom naivnošću. Slika neki svet is podzemlja, svet koji nije egzistentan ma da je on uveren da ti i takvi ljudi postoje. Pomalo je sa one druge strane, sa strane zla. U svakom slučaju njegova prva zbirka koja uskoro izlazi, daće i prve punovažne sudove o njemu.

Tri pesme

Zemljom proniknuh nepozvan i netražen
i umešah se u dodir doline i šuma.
Jednom spalih oblak neopažen
i rastrgoh svoje ime prognano sa drumu.

Njive ne isplakaše žito za oračem.
Nije znala mati da ponoć treba sresti.
Ne podje niko da otkopa sa vikačem
bačen urlik u česti.

Kad sljeme nad kućom jesenje tiho bude
navešću bezrodan život da zagazi vodom.
Kamenim pljuskom salutiraću pozdrav za snažne ljude
pre no što izljudim mulj radoznalim mrtvačkim hodom.

Otsviraću najlepši noćturno u dva tri žilava takta
i povešću broj između žednih šarana i štuka.
Lokvanji će me čuvati procvetali iz moga lakta
i zalutale zubima zelenim butinom prognanog smuka.

I biće to varljiv svet pihitijast od svetlog mleka
gostoprимljiv i širok kao moje prostitutke plantne.
Zastaću negde uz most da budem vrtlog reka
i ljubavnik oštrog šljunka primoranog na dubine.

Biću na svakoj udici i boleće me svi lengeri na keju
Pucaće zemljane cevi kad napnem slabine tečne
Navreću sav od kiša i imaću svaku strehu
i vajuću prozračne pesme sa tavanice krova.

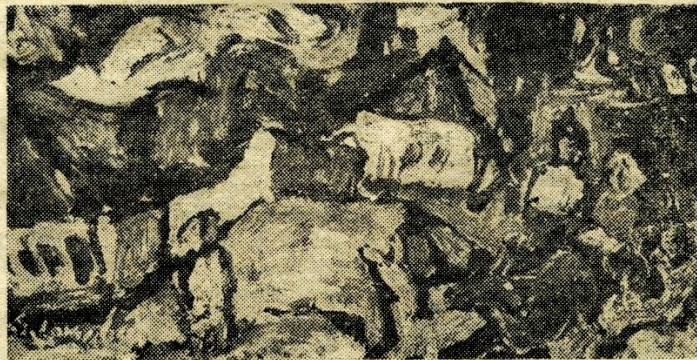

Istražen sam pesmom i kopačem
i prinesem borama na hadžiluk dug.
Presamičen preko duge, a ženama smlačen
hoću drsko nebo da budem namčor plug.

Zapušten sam rudnik siv od obećanja
proklet dubinom da večno nosim hlad.
Gajim ludo stenje za jutarnja klanja
kad predje svaki prst u jedan oktopad.

Stanem za propet oblik željan da liči na mene
i razgovor pušta korak niz zasićen sudbinski put.
Uzmem srce zemlji, poklonim ljudima teme
i rasporim vijorast bor mladima podignut.

Stanislav STEFANOVIĆ

OBAVEŠTAVAMO NAŠE ČITAOCE,
DA JE REDAKCIJA KONAČNO REŠI-
LA TEHNIČKA PITANJA I DA ĆE OD
SADA IZLAZITI REDOVNO. LIST ĆE
IZLAZITI SREDINOM MESECA NA
FORMATU „DNEVNIKA“ I POVEĆA-
NIM BROJEM STRANICA